

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344779456/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

ter ud, hvad der i denne Tummel og Forvirring er det rette, egenlige Frankrig – Nerven af Frankrig – de store Evners, Historiens og Sangens Frankrig! Jeg kan for lutter Franskænd ikke finde Frankrig. Og Ørene døves af Avisstølgernes forfærdelige Brøl:

«Cinq centimes pour *Le Jour*! *Le Jour*, troisième édition, cinq centimes!»

Camelots kalder Franskændene dem. Og en Udlænding, der ikke vidste bedre Besked, vilde af Navneligheden fristes til at kalde dem *Kameldrivere*. Deres Raab er ensformigt og umenneskeligt som et Raab i den arabiske Ørken. Og saaledes gaar de, tre efter hinanden, drivende deres Kameler ned ad Asfalten og raabende Bladets Navn hver med sin Dialekt: «Le sjur – le sjyr – le sjøhr!» Jeg har dem i Hælene, de store Bulevarde igennem helt hen til Operaen.

Disse Aviser forstaar at gøre Lidenskab til Salgsvarer. Det er Statens dyreste Anliggender, der her raabes ud langs begge Rendestene med den Ild og Hensynsløshed, som kan besætte en stor Nation. Det er Republikken: den store Tro og den store Reklame! intet under Stolen; alt ud over Gaderne, over Bulevarde!

Disse Aviser – Hævnens Svøber – er Skyld i, at man her i Paris under Republikken føler sig som hensat til Aristofanes' Athen, til et Folkedømme, hvis letlevende, frie Borgere om Dagen beskæftiger sig med Statssager, om Natten med Gæstebud og Fløjtespillersker . . .

Jeg kunde den Nat slet ikke sove.

En Absinth, jeg om Aftenen havde drukket foran en Kafé paa de store Bulevarde, mens Regnen dryssede ned i lune Draaber, voldte mig endnu Kvalme.

Paa Gaden under mine Vinduer var en idelig Støj og Skraalen. En stor Sorgmodighed var kommen over mig – mens jeg laa søvnløs paa Ryggen i min Seng, forekom hele Evropa fra København til Paris, mig en eneste stor Natkafé . . . og Poesien, Sangen, den ædle Kraft, den stræbende Aand, alt det var ikke til uden som sparsomme Glimt i Digteres Fantasi. Ingen Skønhed! ingen Mænd! Kun Natkaféer og Aviser. En Verden af Alkohol og Papir! *Voilà Le Jour*, quatrième édition, cinq centimes, *voilà Le Jour*!

I Halvsøvne troede jeg endnu at høre Kameldriver-Raabene . . .

Da vækkedes jeg pludselig op ved et Mandskor nede i Gaden. Fire vel sammensungne Stemmer intonerede en Stump af en vidunderlig